

Veszélyes a cs?cselék gy?lölete

2024 május 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A jogi eszközök mellett radikális erkölcsi rekonkviszta elindítására van szükség.

Törvénnyel fékezné meg az általa véresszájú kommentszekciónak nevezett névtelen, arctalan, uszító világhálós propagandát Kocsis Máté. A Fidesz frakcióvezet?jének álláspontja a Robert Fico szlovák kormányf?t ért merénylet

fényében messzemen?en érthet?, ugyanakkor a jogi küzdelem csak tüneti kezelés.

Ami azt illeti, a rágalmazás, a becsületsértés, pláne az er?szakra, netán gyilkosságra való felszólítás b?ven kimeríti a jelenleg hatályos büntet? törvénykönyv ide vágó passzusait. Tulajdonképpen elegend? volna, ha ezeket betartatnák az arra hivatott hatóságok.

Esetleg az autóvezetéssel kapcsolatos szabálysértések esetére megalkotott objektív felel?sség elvét lehetne új elemként átültetni a világhálót elönt? mocsokáradat megfékezésére, érdekeltté téve az uszítás elleni fellépésben az érintett közlésfelületeket.

A baj azonban mélyebben gyökerezik. Mert mib?l is táplálkozik a cs?cselék gy?lölete? Azokból a leginkább valótlán információkból, amelyekkel a média lelkiismeretlen, életellenes, emberellenes szegmense mossa az arra fogékonyak agyát a hagyományos nyomtatott sajtótól az arra kapható televíziókon és rádiókon át a világháló minden bugyráig.

Ez a média rég nem közvetít, hanem manipulál, félrevezet, uszít. A valódit mondd, ne csak az igazat – e József Attila-parafrazissal határozhatnánk meg a média küldetését.

E mércének azonban korunkban csak a média kisebb hányada felel meg. A közösségi felel?sséggel, egészséges erkölcsi önkorlátozással végzett valóságábrázolás, az események összefüggéseinek feltárása visszaszorulóban van, helyette a kiragadott, elferdített pillanatnyi félinformációk, a felhizlalt hazugságok, a festett látszatok harsány tukmálása vált uralkodóvá. A sokszín?, felel?sséggel szóló média jórészt csak idealista álmokképekben létezik, ha az ember akár csak szűrőpróbaszer?en végigfutja a cinikusan demokratikusnak hazudott nyugati világ közlésfelületeit, akkor nyomasztó egyszólamúságot találunk, és az attól való eltérés következménye brutális verbális lincselés.

Mondhatnánk persze, hogy ez még mindig jobb, mint a régi id?k halálra kövezése vagy a tomboló tömeg gyönyör?ségére végrehajtott akasztások, de ne legyintsünk rá!

Ez ugyanis ma már konkrét életveszélyt jelent.

Nemcsak egyes személyekre nézve, amint azt a Robert Fico elleni merénylet bizonyítja, hanem egész közösségeket, nemzeteket is fenyeget az uszított cs?cselék hangerejével igazolni igyekezett sunyi világfelforgatás. Mert ne legyen kétségünk, a csatornák nem maguktól öntenek ki, hanem tudatosan cselekv? pszichopatologikus háttér?k manipulációja nyomán. Ezen infernális er?nek megvannak a maga megtapasztalható machinációi.

De vegyük sz?kebbre a fókusz! A világban évezredekig többé-kevésbé egészséges, egységes rend uralkodott, az egyes kultúrák, civilizációk, vallások által ugyan sajátosra színezve, mégis felmutatva valamiféle közös lényegiséget. Tekintély, hierarchia, teljesítmény, a szakralitásból ered? rend, ezek alapján épültek fel a társadalmak Kínától, Egyiptomtól Rómán át a középkori Európáig. Minket értelemszer?en ez utóbbi érdekel, hiszen itt élünk.

A leny?göz? kulturális teljesítményeket produkáló keresztény középkor nemhogy nem volt sötét, hanem ellenkez?leg, fénye messzire világított, beragyogta az akkor ismert világot. Hogy b?nök, járványok, áldatlan, hosszú háborúskodások terhelték? Természetesen, hiszen ahol ember él, ott b?n is van. De felróhatja-e ezt erkölcsi alappal bármely kés?bbi kor? Aligha. Ugyanakkor tényként kell felismernünk, hogy a keresztény középkor embere a b?nt b?nnek tekintette, és ha elkövette, nem büszkélkedett vele. A kirívó, drámai b?nök pedig kivételt, rendszerhibát jelentettek, nem pedig magát a rendszert. Olyannyira, hogy egykor nagyravágyó királyok kényszerültek kemény vezeklésre üdvösségük reményében. És ez min?ségi különbség a keresztény középkor és korunk között.

Látszólag elkalandoztunk a média és a világhálós nyilvánosság tereit eluraló tömeges uszítás témájától, de csak látszólag.

A probléma gyökereit keressük, és kijelenthet?, hogy azok az ember úgynevezett fölszabadításának kezdeteiig érnek.

Amikor ugyanis – nagyjából a m?vészettészeti szempontból egyébként örök érvény? remekm?veket produkáló reneszánsz és humanizmus korában – a korabeli szellemi élet egyes szerepl?i megkezdték az embert az isteni

szférával egybeköt? kötelékek szisztematikus szétszaggatását, akkor egyben magára hagyottá, magára utaltá tették az embert, akinek onnantól nem voltak örök, mozdíthatatlan erkölcsi irányjel?i, hanem saját érdeke szerint relatívvá vált minden, ami körülötte létezett. Majd én eldöntöm, mi a jó nekem! – ez a felfogás ebben gyökerezik. És következik bel?le, hogy ha eldöntöttem, mi a jó nekem, akkor azt akkor is érvényesítem, ha az másnak kifejezetten rossz. Ebb?l fakad a hamis, kíméletlen életverseny, a cinikus szociáldarwinizmus és a többi.

Ily módon gyártották, sokszorozták a valóság teljességét?l eltérített, „felszabadított” (valójában a vélt pillanatnyi önérdek fogságába béklyózott) tömegeket a hagyományos, szerves rend elpusztítására szövetkez? háttérek, amelyek – és itt kanyarodunk vissza eredeti témánkhoz – nagyjából a XVIII. század végén megteremtették a tömegmédiát. Ez hozzávet?legesen száz évvel kés?bb magát a demokratikus közvélemény hangjának hazudva, felvéve a hatalom ?rkutyája teljességgel hamis szerepét, már szemérmetlen nyíltsággal uszított a tekintély, a rend, a trón és az oltár ellen, relativizálva és sárba rántva minden nagyságot, szépet, magasztost.

Maradjunk csak hazai tájakon: elég megnézni, hogyan mázolta pokoli szörnyeteggé, minden rosszért felel?s b?nössé ez a tömegmédiá gróf Tisza István miniszterelnököt, akit aztán az akkori véresszájú kommentszekció az 1918-ban hatalomra szédelgett szabadk?m?ves kormány kívánsága szerint meg is gyilkolt. És nem ? volt az egyetlen miniszterelnök, aki a háttérek ideológiai gy?löletének áldozata lett.

A német filozófus, Nietzsche így fogalmaz: „A csorda halálos ellensége a rangsornak: ösztönösen az egyenl?sít?t kedveli: az er?s egyénnel szemben a csorda ellenséges, méltánytalan, mértéktelen, szerénytelen, pimasz, kíméletlen, gyáva, hazug, hamis, irgalmatlan, alattomos, irigy, bosszúálló.”

Nos, a tömeget nagyjából a XIV. század vége óta folyamatosan és egyre er?teljesebben „felszabadító” háttérek e tulajdonságokat tökéletesen felismerve erodálták a hagyományos rendet, jól kirajzolható történelmi ívet, de inkább lejtmenetet húzva napjainkig.

A Robert Fico elleni merénylet eszköze a zavaros, ideológiai szédelg? költ? volt, a gyúanyagot azonban a háttérek egyszólamú tömegmédiája és a szabadjára engedett véresszájú kommentszekció adta. Józan ésszel az nem vitatható tehát, hogy ennek végre megálljt kell parancsolni.

Jogi eszközökkel is, ha szükséges, de leginkább radikális erkölcsi rekonkvizta elindítására van szükség, lépésr?l lépésre visszafoglalva a nyilvánosság tereit, és felszabadítva a megmákonyozott lelkeket.

Ágoston Balázs - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

